

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

XII. Iacob. Sadolet. Episc. Carpent. Gulielmo Bellaio Langæo S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

IACOBI SADOLET. EPISC. CARPENT.

Guiljelmo Bellaio Langaeo S. P. D.

Non pro te mei oblitum esse, id enim humanitas tua mihi
 non perispecta & cognita, & mea constans erga te voluntas
 suspicari vetat. Cum enim ego tantum te diligam, quantum lite-
 ras capere non possum, quod meus in te amor omnem verbo-
 rum vim, & orationis copiam longè vincit: non duco posse hoc
 accelerari in natura ingenua, & liberali, cuiusmodi tua est, ut po-
 tueris in amando ferre partes velis. Quamobrem certus
 sum me tibi esse cordi, quemadmodum quidem antea semper
 fui. Quod autem lacessitus a me toties per literas, nullas mihi
 ad te recepseris, id occupationibus tuis totum attribuo: etsi
 vel verbalis abs te duobus, ut alias tibi scripsi, poteram esse
 concors: qui mihi amanti, cupienti, de te multum cogitan-
 te, matrem inuenis loco accidissent. Siquidem in illis imagi-
 bus & amari, & amoris erga me tui, complecti & osculari mi-
 hi liceret. Sed quando id prateriit, adest noua occasio, qua na-
 turae mihi beneuolentiam tuam possis. Paulus Sadolet. fratris
 mei illius, is qui tibi has literas reddidit, adolescens est appri-
 etus, & in artibus honestissimis, à meque in filij loco diligi-
 tur. Is iam pridem flagrans cupiditate videndae Aulae Regiae, & i-
 plius Regis salutandi venerandique ram suo, quam meo nomine,
 hoc tempore à me potissimum dimissus est: quo mea quoque in-
 terualla aliqua perferri ad Regem meis verbis: ex quibus ille plu-
 rimum fruis beneficiis in me iam collatis, animum meum erga se
 & memorem & gratum cognoscere posset. Etenim iam du-
 ctum retro mihi Langae, ne me rusticum hominem iam quendam,
 dignum urbanum esse existimetis, qui officium iustum meher-
 ente & debitum, ad vos isthuc veniendi, & coram meo Regi
 conferendi iam diu distulerim. Sed eius me mei facti oppido quam
 polueret, si aliqua in me resideret culpa, ac non totum hoc cri-
 men fortuna sustineret. Quibus autem de causis usque adhuc re-
 tardatus sum, & quid potissimum velim in hoc tempore, cuncta
 scripto Paulo cognosces. Quem peto à te Langae mi suauissi-
 me, ut quae magno opere rogo, ut omni tua humanitate, tua in-
 quam illa praestante atque egregia, complectare. Nihil mihi o-
 mniuo licere gratius potes, quam si in hoc adolescente quanti-
 tum me facias, & quid mea causa cupias, ostenderis. Is à me habuit
 in mandatis, ut nihil omnino ageret, nisi de consilio tuo. Quamo-
 dorum cum totum suscipias oportet: & non solum illi introdu-
 ctus, sed monstrator etiam sis, & monitor, quem modo, & quande-
 ant

aut ad Regem adire, aut reliquas eum res agere & tractare conueniat. Hoc cum mihi feceris (vt dixi) gratissimum: cum tu virtuti & humanitati tuæ seruias, quemadmodum quidem solitas: ipsumque adolescentem dignum & fide & beneuolentia tua etiam experire. Nos hic de nuptiis tuis nescio quid audiimus, easque plenissimas dignitatis esse intelleximus. Id si ita est, quod quidem cupio esse, tibi eam rem feliciter & prospere euenire oportet: Deum quaeso, vt eos ex te gignas liberos, qui tibi & voluntati, & generi tuo sempiternæ laudi esse possint. Vale mihi Laegre, & me vt soles dilige. Carpentoraçti.

XIII.

IACOB. SADOLET. EPISC. CARPENT.

Pino Riuenfi Episcopo S.P.D.

Div est, quod nihil ad te dedi literarum: non obliuione amentitiæ nostræ, sed quod cum nihil haberem quod scriberem tua lectione dignum, nullas volui potius, quam inanes esse meas literas. Nunc verò cum se mihi occasio, & propè dicam necessitas quaedam obrulerit scribendi ad te, libenter hac opportunitate sum usus. Etenim quibus in rebus egere mihi videor cum eruditi hominis doctrina, tum amici fide, tu mihi statim occurris ad utrumque aptus, cuius iudicium & integritas à me maximi aestimatur. His diebus absolueram commentarium in Psalmum XC. In nò maximo cum labore atq; cura, quod mihi ferè scribenti semper accidit, vt propter tenuitatem ingenij omnia difficillima esse videantur. Eum librum cum cuperem communicare tecum, & cum aliquot viris doctis, vt quam maxime emendatus in manus hominum exiret, difficultate librariorum fui retardatus, quorum est incredibilis in his locis inopia. Itaque ad impressores me necessariò contuli, ne nunquam quicquam ederem quod laude dignum esse posset. Nam cum non insistendum mihi in hoc vno opere sit, sed ad alia, Deo bene iuuante, progrediendum: visum est fore vtile maturè intelligere, quid quisque in hac lucubratione mea prima ex me requirat, vt ex his, in quibus iure nunc reprehendar, in alijs posthac cautior & sapientior siam. Hac spe & fiducia libello exitum permisi, eumque euestigio mihi ad te: vt siue tibi probaretur, singularem animi lætitiã ex hominis doctissimi, atque amicissimi approbatione acciperem: siue minus probaretur, tua castigatione & monitis in posterum fierem melior. Quorum vtrumvis ita mihi gratum futurum est, vt vtrum malim optesciam. Vtile est reprehendi, cum erres: lucundum laudari, præsertim a laudato viro. Sed si hi sumus, qui esse debemus, hoc est veri rectique cultores, potior esse debet voluptas te vtilitas. Quomo